U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyň: a) J. G., b) K. K.,** a **c) K. J.**, ad b) a c) zastoupené zákonnou zástupkyní ad a), všechny zastoupené JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-520/LE-05-ZA07-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2009, č. j. 32 Az 50/2008 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelek, JUDr. Dagmar Kláskové, advokátce se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 14 256 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobkyně a), b) a c) [dále jen „stěžovatelka a), b) a c)“] kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-520/LE-05-ZA07-2006, jímž jim nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadly stěžovatelky shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelky tvrdí, že správní orgán porušil v předchozím řízení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), když nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady potřebné pro rozhodnutí. Podle stěžovatelek je nepochybné, že řízení v jejich věci má přímou souvislost s řízeními, která se týkají zbývajících rodinných příslušníků, zejména pana Ka. K., jenž je otcem stěžovatelky b) a c) a manželem stěžovatelky a). Stěžovatelka a) nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který s odkazem na konstantní judikaturu konstatoval, že stěžovatelka a) nemůže bez dalšího dovozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť by tato osoba byla jejím manželem. Stěžovatelka a) jednak poukazuje na ataky, kterým byla ze strany státních kazašských orgánů sama vystavena, jednak setrvává na svém názoru, že byla pronásledována a v případě návratu jí hrozí pronásledování, a to nejenom z důvodu vlastního náboženského vyznání, ale i z důvodu manželského svazku. Obdobně to platí pro nezletilou stěžovatelku b) a c), které jsou vychovávány ve víře svých rodičů. Stěžovatelky přitom poukazují na

fakt, že řízení ohledně žádosti Ka. K. bylo sice pravomocně ukončeno rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 32 Az 47/2008 - 104, ten si však podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost, o které nebylo dosud rozhodnuto. Dále stěžovatelky rekapitulují některé námitky z kasační stížnosti ve věci jejího otce, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 9 Azs 11/2010. Podle jejich názoru důkazy shromážděné žalovaným, resp. krajským soudem neodůvodňují dostatečným způsobem závěr, že v případě nuceného návratu Ka. K. mu ani jeho rodině nehrozí nebezpečí vážné újmy, které by jinak odůvodňovalo přiznání doplňkové ochrany. Z předložených důkazů, které v rozsudku ve věci Ka. K. cituje krajský soud (ze zprávy Amnesty International ze dne 11. 6. 2009), naopak vyplývá, že v zemi jeho původu dochází k porušování občanských a náboženských práv. Je přitom zřejmé, že v případě, kdy bude tento po návratu do své země původu uvězněn či dlouhodobě pronásledován, budou postiženy i stěžovatelky jakožto rodinní příslušníci, stěžovatelkám b) a c) nebude v případě nutnosti poskytnuta odpovídající zdravotní péče a budou pronásledovány pro své náboženské vyznání, neboť jsou vychovány ve víře svého otce a matky. Stěžovatelce a) pak reálně hrozí ze strany státních orgánů represe, kterými jí bylo v minulosti vyhrožováno. S ohledem na výše uvedené je stěžovatelka přesvědčena, že nedostatečné zjištění a následné právní posouzení ve věci žádosti jejího manžela má za následek nesprávné skutkové zjištění a právní posouzení její věci, což má za následek nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatelka a) v této souvislosti poukazuje na pohovor, který s ní byl ze strany žalovaného veden dne 24. 7. 2006 a 24. 10. 2006 (pozn. chybně uvedený stěžovatelkou jako pohovor ze dne 14. 10. 2006), v němž výslovně uvedla, že jí bylo ze strany státních orgánů Kazašské republiky vyhrožováno odebráním dětí. V průběhu správního řízení však nebyl ze strany žalovaného správního orgánu shromážděn žádný důkaz, který by toto tvrzení vyvracel, přičemž je zcela zřejmé, že tato si těžko může z území České republiky sama obstarat důkaz prokázání těchto tvrzení, když z Kazachstánu odcházela bez znalosti právní úpravy azylového řízení v České republice. Nemůže být proto k tíži stěžovatelek, že tyto nemohou zajistit důkaz ohledně nebezpečí, které jí a jejím nezletilým dětem hrozí v případě návratu. Stěžovatelky tvrdí, že v důsledku nesprávného rozhodnutí krajského soudu ve věci Ka. K. došlo k nesprávnému rozhodnutí i o jejich žalobě. Pokud by bylo žalobě Ka. K. vyhověno, pak by zcela jistě naplnily důvody pro udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu a zcela určitě pak důvody v ust. § 14 či § 14a odst. 1 téhož zákona. Z důkazů předložených Ka. K. v jeho řízení, jakož i v řízení týkajícím se samotných stěžovatelek, jednoznačně vyplývá, že v případě jejich návratu do země původu jim hrozí nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Stejně tak je naplněn důvod doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, resp. § 14a odst. 1 citovaného zákona. Na základě výše uvedeného stěžovatelky navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelek.

Nejvyšší správní soud předně považuje v této věci za nezbytné připomenout závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí zdejší soud především konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Stěžovatelka a) v kasační stížnosti projevila nesouhlas se závěrem krajského soudu, dle kterého měl tento s odkazem na konstantní judikaturu konstatovat, že stěžovatelka a) nemůže bez dalšího dovozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť by tato osoba byla jejím manželem.

Nejvyššímu správnímu soudu však není patrno, z čeho tak stěžovatelka a) dovozuje, když uvedený závěr není z napadeného rozhodnutí krajského soudu nikterak zřejmý. Krajský soud a rovněž správní orgán naopak důsledně hodnotily tvrzení stěžovatelky o potížích, které odvozovala od potíží svého manžela v kontextu řízení a rozhodnutí ve věci jejího manžela Ka. K. Protože však manželovi stěžovatelky a) nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany a jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla krajským soudem zamítnuta jako nedůvodná (viz rozsudek krajského soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 32 Az 47/2008 - 104), považoval krajský soud v této souvislosti za nezbytné na tyto skutečnosti v řízení ve věci stěžovatelky a) odkázat.

Nutno poznamenat, že krajský soud neopomněl posoudit ani stěžovatelkou zmiňované ataky, kterým měla být ze strany státních kazašských orgánů sama vystavena, a to nejenom z důvodu vlastního náboženského vyznání, ale i z důvodu manželského svazku s Ka. K., dospěl přitom, a to ve shodě se závěry správního orgánu, že uvedené jednání příslušníků KNB vůči stěžovatelce a), tj. údajné zastrašování uvězněním a odebráním dětí, nelze s ohledem na charakter a intenzitu považovat za pronásledování dle příslušných ustanovení zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud si pak v této souvislosti dovoluje připomenout, že s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu se již dostatečně vypořádal například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, oba na www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Jestliže stěžovatelka a) dále namítá, že v průběhu správního řízení nebyl ze strany žalovaného správního orgánu shromážděn žádný důkaz, který by vyvracel její tvrzení, že jí bylo ze strany státních orgánů Kazašské republiky vyhrožováno odebráním dětí, je třeba toto její tvrzení označit za novum ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). I přesto však považuje zdejší soud za nezbytné uvést následující. Správní orgán tuto skutečnost, kterou stěžovatelka a) uváděla při jím konaném pohovoru dne 24. 7. 2006 a dne 24. 10. 2006, posuzoval ve vztahu k případným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, dospěl však k názoru, že údajné vyhrožování příslušníky bezpečnostních složek nelze vnímat jako její reálné ohrožení, neboť nejenom, že nepřekročilo úroveň verbální roviny, ale z mu dostupných informačních zdrojů není patrno, že by k takovým zásahům někdy v Kazachstánu docházelo. Vzhledem ke skutečnosti, že z jejích výpovědí nebylo možno dovodit, že by její náboženské přesvědčení mohlo být podnětem pro její cílenou perzekuci, nebylo podle názoru správního orgánu možné ani vznik jejích případných obav z pronásledování z náboženských důvodů považovat za opodstatněný. Předmětnému názoru přitom přisvědčovala i okolnost, že v období, kdy mělo docházet k tomuto obtěžování, jí byl bez jakýchkoliv potíží vystaven cestovní doklad a tato vycestovala s dětmi ze země původu, a to dokonce v době, kdy se již měl její manžel ukrývat před vyšetřováním ze spáchání závažného trestného činu, a stěžovatelka a její děti nebyly podle svých tvrzení žádným způsobem postiženy ani v jiných, ne s jejich náboženskou prezentací bezprostředně spojených, životních projevech.

V podobném směru pak byl žalovaný veden i při svých úvahách, zda by tyto skutečnosti mohly představovat vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu a být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Institut doplňkové ochrany přitom zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán

do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu. Žalovaný správní orgán však dospěl k závěru, že ani ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany nedosáhlo stěžovatelkou tvrzené příkoří takové míry a intenzity, aby bylo možné je podřadit pod důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

S ohledem na shora citované proto nelze souhlasit se stěžovatelkou a), že důvodem negativního závěru správního orgánu ohledně její žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyla skutečnost, že by tato nepředložila důkaz ohledně nebezpečí, které jí a jejím dětem hrozí v případě návratu, přičemž tento nebyl ze strany žalovaného po ní ani požadován. Jak je patrno, v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v návaznosti na shora uvedené rovněž nedovodil, že by byl v souzené věci neakceptován či dokonce porušen specifický přístup vyžadovaný k žádostem nezletilých stěžovatelek b) a c), o jehož dodržování se zdejší soud vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73, www.nssoud.cz, ve kterém konstatoval, že *„k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony.“* Jak vyplývá z odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí, krajský soud se v konkrétních souvislostech zabýval tím, zda správní orgán své závěry o neudělení některé z forem mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §

14b zákona o azylu stěžovatelce a) s ohledem na důvody uváděné jí a jejím manželem řádně zdůvodnil a zda tyto mají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

V této souvislosti je třeba rovněž zdůraznit, že veškeré úvahy krajského soudu se v návaznosti na zásadu dispoziční, jíž je ovládáno správní soudnictví, odvíjely především od jednotlivých námitek obsažených v podané žalobě, která nutno konstatovat byla v tomto směru koncipována značně obecným způsobem.

Pokud jde o odkaz stěžovatelky a) na řízení o kasační stížnosti ve věci jejího manžela a otce nezletilých stěžovatelek b) a c), je třeba konstatovat, že toto bylo dne 21. 4. 2010 ukončeno, a to usnesením zdejšího soudu č. j. 9 Azs 11/2010 - 131, jímž byla jeho kasační stížnost odmítnuta podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost. Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud neshledal, jak je podrobně rozebráno ve shora citovaném rozhodnutí, na které si dovoluje z důvodu stručnosti odkázat, že by se v případě jejího manžela krajský soud dopustil jakéhokoliv pochybení a nelze proto přisvědčit jeho tvrzení, že mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy, a protože žádost stěžovatelky a), resp. stěžovatelek b) a c) o udělení mezinárodní ochrany se v tomto směru do značné míry odvíjí od posouzení jeho žádosti, nelze podle zdejšího soudu spatřovat v nyní napadeném postupu krajského soudu nezákonnost.

Pokud stěžovatelky dále uvažují o případné aplikaci ust. § 13 zákona o azylu, resp. ust. § 14b téhož zákona v jejich případě, jsou tyto jejich úvahy pouhými spekulacemi, a to s ohledem na skutečnost, že udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, resp. doplňkové ochrany, rodinnému příslušníku azylanta, resp. osoby požívající doplňkové ochrany, je podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Takovéto pravomocné rozhodnutí však, jak vyplývá z obsahu předloženého správního spisu a dále správních spisů předložených ve věcech ostatních rodinných příslušníků stěžovatelek (věci jsou u zdejšího soudu vedeny pod sp. zn. 9 Azs 11/2010 a sp. zn. 9 Azs 13/2010), vydáno nebylo.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelkám byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 7. 4. 2010, částkou 6 x 1680 Kč za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé [odměna za jeden úkon pro jednu osobu původně ve výši 2100 Kč byla upravena podle ust. § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif"), tzn. snížena o 20 % a činí tak 1680 Kč za jeden úkon pro jednu zastupovanou osobu], a 6 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 11 880 Kč. Protože zástupkyně stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 2376 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 14 256 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu